

Rigsdagstidende.

1854. Forhandlingerne paa Landstinget. № 77.

Femte Session.

57de Møde.

Mandagen den 30te Januar.

(Forts.)

Beskytelse: Jeg skal kun i Anledning af hvad en æret tidligere Taler (Andræ) har fremført om, at der i de Bemærkninger, jeg for gjorde, skulde ligge en Anerkjendelse af, at der var en Fortrinsret for Folkethinget til at forstaae og fortolke Finantsloven, tillade mig at bemærke, at denne Opfattelse maa beroe paa, at jeg ikke har benyttet rigtige Udtryk, idet det er en Anskuelse, som jeg ikke har. Det, som jeg havde til Hensigt at antyde, var, at jeg ansaae det ikke for hensigtsmæssigt at fremkalde en saadan Afstemning, der muligviis kunde give Anledning til Dissens imellem de 2 Afdelinger af Rigsdagen, en Dissens, der vanskelig kunde løses. Det var det, jeg udtrykke ligt havde for Sie, ikke at ville binde Forsamlingen ved en stærkere Udtalelse end den, der allerede laa i Udvalgets Indstilling, idet jeg, naar der var fremsat forskellige Meninger om dette Indstillingspunct, men det ikke var kommet til formelig Afstemning over, hvilken af disse to Meninger der var den rigtige, troede, at Landstingets Stilling ligeoverfor Spørgsmaalet da var bedre, end den i det modsatte Tilfælde vilde være; og det var Grunden, hvorfor jeg ikke havde stillet noget Endringsforslag; men det var ikke, fordi jeg anerkjendte nogen egentlig Ret for Folkethinget til at forstaae Finantsloven og dens Udtryk bedre end noget Medlem af Landstinget. Med Hensyn til de øvrige Bemærkninger, som den ærede Taler, den 1ste Landstingsmand for 1ste Kredts (Andræ) har fremsat, vil man see, at hans Bemærkninger gaae i Realiteten ud paa Anerkjendelsen af det, som Statsrevisionen har udtalt. Statsrevisionen har udtrykkelig gjort

opmærksom paa det Hensigtsmæssige, der er i, at det, der af saadanne Summer, som ere bevilgede til Bibliotheker, lærde Anstalter og andre saadanne Institutioner, der hermed kunne sættes i Klasse, ikke opbruges det ene Aar, skulde gaae tilbage til Statskassen. Derimod har Statsrevisionen troet, at der ikke var den tilstrækkelige Lovhjemmel for Ministeriet til at behandle Kassebeholdningerne saaledes som skeet er; og, hvis jeg ikke har forstaaet de Udtryk, som den ærede Taler brugte, urigtigt, saa sagde han, at han støttede sig til en kongelig Resolution. Men det er i saa Fald en Misforstaaelse eller en urigtig Anførelse. Det vil nemlig sees af Indstillingerne fra Statsrevisionen i Bedtegnelserne pag. 64, der lyde saaledes: „Revisionen, som ikke kan ansee en ministeriel Resolution for tilstrækkelig Hjemmel for Beholdningens Overførelse o. s. f.“ at Statsrevisionen har aldeles anerkjendt det, som den ærede Taler har udtalt, men at den derimod favnede en Lovhjemmel derfor.

Naar tillige den ærede Taler har gjort opmærksom paa Ordet „passerer“, skal jeg dertil bemærke, at jeg har forstaaet Udtrykket paa den Maade, at deri ligger en Anerkjendelse fra Rigsdagens Side af, at der ikke er tilstrækkelig Lovhjemmel til den brugte Fremgangsmaade. Jeg skal gjøre opmærksom paa, at der findes forskellige Udtryk i Indstillingerne, og flere, end den ærede Taler ved en tidligere Leilighed har gjort opmærksom paa. Jeg forstaaer Forskjellen imellem „passerer“ og „kan passere“ saaledes, at der i Ordet „passerer“ ligger en Anerkjendelse af, at der ikke er nogen Lovhjemmel tilstede, og i Udtrykket „kan passere“, at der ikke alene ikke er nogen Lovhjemmel, men at der endog kan være nogen Tvivl om Hensigtsmæssigheden. Det er den Maade, hvorpaa jeg har opfattet Udtryk-